

Arrest

nr. 120 130 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 27 maart 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 mei 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 7 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten [J.M.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/03/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Tevens stelt verweerder dat er reeds definitief uitvoerbare bevelen in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Verweerder kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het slechts gaat om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat verzoeker voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in het bezit was van een attest van immatriculatie en dat de afgifte van een tijdelijke verblijfstitel de impliciete opheffing inhoudt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, daar de afgifte van een attest van immatriculatie incompatibel is met een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530).

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

[...]

Dat verwerende partij in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

[...]

Dat verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, artikel 9ter Vreemdelingenwet, heeft ingediend (stuk 3).

Dat in het kader van deze procedure een ongegrondheidsbeslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, doch dat tegen deze procedure een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing zal vernietigen en dat de verzoekende partij opnieuw in zijn legale verblijfsstatus zal hersteld worden (ontvankelijke aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

[...]

Indien de ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt nagelezen, dient tot de va[...]ststelling gekomen [te] worden dat verzoekende partij het slachtoffer is van de verkeerde, te restrictieve toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het is dan ook waarschijnlijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing genomen in het kader van de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij zal vernietigen.

[...]

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."
(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."
(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied. De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf. Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische element kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."
(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het is niet voldoende om te verwijzen naar de zogenaamde gebonden bevoegdheid zoals bepaald in artikel 7 Vreemdelingenwet.

In artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..'. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

[...]

In Afghanistan zal verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In de Russische Federatie is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éniëder toegankelijk.

Indien verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt verzoekende partij het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

[...]

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van verzoekende partij. Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing. Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

[...]

De verzoekende partij heeft tevens een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

In het kader van deze aanvraag werd de beslissing nog niet betekend aan de verzoekende partij.

Gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij mag aangenomen worden dat de verzoekende partij naar aanleiding van deze aanvraag een verblijfsrecht zal bekomen in België.

De verzoekende partij verblijft immers sinds mei 2006 onafgebroken in België.

De verzoekende partij is sterk geïntegreerd in België: hij spreekt Nederlands, hij heeft een sociaal netwerk opgebouwd, hij levert een economische bijdrage aan de Belgische maatschappij... Dit zijn elementen die getuigen van een duurzame lokale verankering.

De duurzame lokale verankering staat centraal bij de beoordeling van een humanitaire regularisatie[...].

Met de humanitaire elementen eigen aan de individuele verblijfssituatie van de verzoekende partij heeft de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin rekening gehouden bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bestreden beslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat verzoekende partij kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen én humanitaire elementen.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft

de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er moet tevens op worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de motieven die aan de basis liggen van andere bestuurlijke beslissingen dienen te worden hernomen of nader moeten worden toegelicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat verweerder weliswaar een beslissing heeft genomen waarbij zijn aanvraag om op grond van deze wetsbepaling tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond wordt afgewezen, doch dat hij tegen deze beslissing een beroep instelde. Deze uiteenzetting laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder door het nemen van de in casu bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Hierbij moet worden benadrukt dat het instellen van een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische gronden als ongegrond wordt afgewezen geen schorsende werking heeft. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak die betrekking heeft op gevallen waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

4.2.3. Aangezien verweerder voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing heeft vastgesteld dat het medische probleem van verzoeker geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan hij ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM niet heeft gerespecteerd.

4.2.4. Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt om, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe geen beletsel vormen. Hij maakt echter niet aannemelijk dat in voorliggende zaak enige bepaling van een internationaal verdrag voor verweerder een hinderpaal zou vormen om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verwijst weliswaar naar artikel 3 van het EVRM maar toont door voor te houden dat hij in Afghanistan zijn gezondheidsprobleem niet zal kunnen laten opvolgen niet aan dat hij dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij toont dit evenmin aan door de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in de Russische Federatie in vraag te stellen.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het volstaan op te merken dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om op grond van deze bepaling tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd verweerder niet belet om vast te stellen dat de aanvrager niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en om, op grond van deze vaststelling, te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door deze beslissing te nemen schendt verweerder ook geen enkele bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat slechts voorziet in een mogelijkheid om, mits het voldoen aan bepaalde vereisten, een verblijfsaanvraag in België in te dienen. De bemerking van verzoeker dat verweerder reeds een beslissing tot weigering van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nam, maar deze hem nog niet was betekend toen de bestreden beslissing werd genomen en zijn uiteenzetting omtrent zijn persoonlijke situatie leiden niet tot een andere conclusie.

4.2.6. Het betoog van verzoeker laat de Raad ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze en op basis van een correcte feitenvinding is tot stand gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het redelijkheidsbeginsel kan trouwens pas spelen indien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Ingevolge de vaststellingen die werden gedaan bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel moet worden gesteld dat dit in deze niet het geval blijkt te zijn.

4.2.8. Ook een schending van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK